

РЕШЕНИЕ

№ 1794

гр. София, 18.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав**, в публично заседание на 20.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **5224** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] с адрес за призоваване: [населено място], [улица], Вх. Б срещу ревизионен акт № [ЕГН]/19.01.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърден с решение № 884/20.04.2012 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”, при ЦУ на НАП, [населено място].

С оспорения РА в потвърдената му част, на жалбоподателя не е признато право на приспадане на данъчен кредит за данъчните периоди 11.2009 г., м.03.2010 г., м.05.2010 г., м.10.2010 г. и м.02.2011 г. и са определени допълнителни задължения по ЗДДС в размер на 10 521,66 лева – главница и съответните лихви.

В жалбата, от съда се иска РА в оспорената част да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен. Навеждат се доводи, че в хода на проведеното ревизионно производство, органите по приходите са подхождали формално и незадълбочено. В нарушение на принципите на истинност и обективност в административното производство, по време на ревизията не са изследвани и установени всички факти, имащи отношение към случая. Инвокирани са доводи, че не са правени никакви сериозни опити да бъдат открити доставчиците, а извършваните насрещни проверки са в противоречие с регламентираните в ДОПК правила. Сочи се, че невъзможността да бъдат открити доставчиците, не може да бъде предпоставка засягане на права и законни интереси на ревизираното лице. Наличието на процесните доставки е

установено безспорно и закупените стоки са използвани за извършване на други облагаеми доставки. Оспорващият релевира доводи, че органите по приходите не са се съобразили с практиката на Съда на Европейския Съюз и на Върховния Административен Съд по дела със сходен предмет. Според него данъчните субекти не могат да търпят вредни последици от неправомерното поведение на своите доставчици, защото ЗДДС не обвързва правото на данъчен кредит с допуснати нарушения от доставчика при начисляването и отразяването на данъка.

По време на проведените по делото открити заседания, оспорващият, чрез адвокат М. поддържа жалбата. В дадения от съда срок са постъпили допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна” при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт С. намира жалбата за неоснователна, като моли същата да бъде отхвърлена. Въпреки дадения от съда срок, допълнителни съображения в писмен вид не са представени.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че ревизионното производство е започнало със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1106328/31.05.2011 г., издадена от Началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП, [населено място], с която е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по Закона за данък върху добавената стойност за данъчни периоди от 01.11.2009 г. до 28.02.2011 г.

В хода на производството са събрани писмени доказателства и са извършени множество процесуални действия.

В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е издаден Ревизионен доклад № 1106328/28.09.2011 г., връчен на упълномощено от дружеството лице. По реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК са представени възражения, приети за неоснователни от ревизиращия орган.

След приключване на ревизионното производство е издаден ревизионен акт № [ЕГН]/19.01.2012 г., от старши инспектор по приходите при ТД на НАП, [населено място], упълномощен със Заповед К 1106328/17.11.2011 г., издадена от органа, възложил извършването на ревизията.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел изводите, направени в РА, поради което го е потвърдил.

При проведеното съдебно производство беше изслушано заключение на ССЧЕ, приобщено към останалия събран доказателствен материал.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният РА е връчен на упълномощено от дружеството лице на 30.01.2012 г. Жалбата до Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП – [населено място] е подадена на 13.02.2012 г. /вх. № 53-03-274/. Решение № 884/20.04.2012 г. е връчено на представител на дружеството на 25.04.2012 г. Жалбата до АССГ е подадена чрез административния орган на 03.05.2012 г. /вх. № 53-02-243/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл.156, ал. 1 от ДОПК. Във връзка с горното, съдът

намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване. Жалбата е подадена в законоустановените срокове, поради което тя е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, че за определен брой доставки, осъществени в рамките на извършваната от [фирма] дейност, не са налице предпоставки за признаване право на данъчен кредит, поради липса на достатъчно данни за реалност на тези доставки. Правото на приспадане на данъчен кредит по процесиите фактури е отказано на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС. След проверка и анализ на съдържащите се в административната преписка доказателства, касаещи спора, съдът достигна до следните фактически констатации и правни изводи:

1. По отношение на издадените фактури от [фирма].

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. На известния адрес на управление негов представител не е открит, поради което уведомлението е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

Анализът на събраните доказателства е мотивирал органите по приходите да направят извода, че по издадените от дружеството шест фактури, подробно описани в РД не следва да бъде признавано право на приспадане на данъчен кредит. За да се провери дали тези изводи са правилни, следва да се обсъди заключението на допуснатата ССЧЕ.

Експертът е анализирал коректно наличните първични счетоводни документи и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви заключения. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси и са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства.

Заключението следва да бъде кредитирано като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.

Поради липса на данни за актуален адрес на управление на дружеството-доставчик, вещото лице не е могло да провери, как е извършено е счетоводното отразяване на фактурите.

В заключението е посочено, че за процесиите периоди в [фирма] е имало назначени четири лица по трудови правоотношения, за които са подадени уведомления по чл. 62 от КТ с длъжности „Административен секретар”, „Продавач консултант”, „Технически изпълнител” и „Полиграфист”. Представен е договор от 09.11.2009 г., сключен между [фирма] и [фирма] с предмет „Възможности за ограничаване на риска за околната среда и човека. Набелязване и описване на алтернативни технологии за територията на Столична община”. Съгласно сключения между страните Анекс от 09.11.2009 г., предметът на договора е допълнен със задачата „да се обобщят и допълнят алтернативните варианти за опазване на почвите”. Представен е и договор от 11.11.2009 г. с предмет „да се извърши обработка на данни за анализ и оценка на състоянието на почвите на територията на Столична община” и анекс от същата дата за „допълнителна обработка на данните и изготвяне на картна информация за състоянието на почвите”. Експертът след преглед на счетоводството на [фирма] е посочил, процесиите фактури са издадени от доставчика [фирма], като той е действал в качеството си на подизпълнител във връзка с изпълнение на

задълженията по описаните по-горе договори. В хода на ревизионното производство са представени фактури № 912/09.11.2009 г. и № 915/19.11.2009 г., които според оспорващия се отнасят до сключените със СО договори. Останалите четири фактури /№ 1165/01.03.2010 г., № 1170/15.03.2010 г., № 1187/01.04.2010 г. и № 1188/01.04.2010 г./, по които дружеството е упражнило право на приспадане на данъчен кредит не са представени. Не се сочи и какъв е бил предметът на доставките, чието извършване е удостоверено посредством издаването им.

Оспорващият е сключил договор със Столична Община, във връзка с изпълнението, на който са представени два приемателно-предавателни протоколи от 11.01.2010 г. В същите е посочено, че са изготвени и отчети на хартиен и магнитен носител по Договор № РД-55-682/06.10.2009 г.

От ТД на НАП, [населено място] са представени четири ревизионни акта, с които са завършили, възложени на дружеството ревизии. От тях се установява, че за него са установени задължения в големи размери за периода 2007 г. – 2010 г.

Независимо от невъзможността да се провери на място счетоводната отчетност на доставчика, от представените по преписката документи се установява, че дружеството е осчетоводило плащанията по процесните фактури като приход по съответните сметки. Съставени са хронологични ведомости на сметките, аналитична и синтетична главна книга по периоди. Фактурите са намерили отражение в дневниците за продажби, а оттам и в СД за ДДС за съответните периоди.

Поради факта, че експертът не е установил връзка с доставчика, не е могло да се установи, дали същият е разполагал с материална и техническа обезпеченост да извърши процесните доставки.

2. По отношение на издадените фактури от [фирма].

[фирма] е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по извършена облагаема доставка от [фирма], удостоверена с издадената фактура № 37/09.02.2011г. с предмет „по договор от 09.02.2011 г. “. Договорът не е представен.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. С придружително писмо от 09.08.2011 г. дружеството е представило някои от документите, които са изискани – копие от процесната фактура, аналитични оборотни ведомости, три броя уведомления по чл. 62 от КТ и други.

При извършената проверка вещото лице е установило, че фактура № 37/09.02.2011г. е отразена в подадената от [фирма], СД по ЗДДС и дневник за продажби за м.02.2011г., а плащането е извършено по банков път.

Поради факта, че експертът не е установил връзка с доставчика, не е могло да се установи, дали същият е разполагал с материална и техническа обезпеченост да извърши процесната доставка.

3. По отношение на издадените фактури от [фирма].

[фирма] е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по извършени облагаеми доставки от [фирма] с предмет „информационно обезпечаване” и „информация за района”, чието извършване е удостоверено посредством издадените фактури № 228/01.10.2010 г. и № 245/19.10.2010 г.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. С придружително писмо от 08.08.2011 г. дружеството е представило някои от документите, които са изискани – копие от процесната фактура, аналитични оборотни ведомости, амортизационен план

и други.

При извършената проверка вещото лице е установило, че издадените фактури № 228/01.10.2010 г. и № 245/19.10.2010 г. са отразени в подадената от дружеството СД по ЗДДС и дневник за продажби за м.10.2011 г., а плащането е извършено по банков път. През ревизирания период няма данни дружеството да е разполагало с нает персонал или дълготрайни активи на значителна стойност.

Поради факта, че експертът не е установил връзка с доставчика, не е могло да се установи, дали същият е разполагал с материална и техническа обезпеченост да извърши процесната доставка.

При анализа на изложените по-горе фактически обстоятелства и доказателства, дава възможност на съда да направи изводи в следните насоки.

Представените от страна на жалбоподателя документи и събраните доказателства не дават възможност да се приеме, че [фирма] е извършило облагаеми доставки по процесните фактури. Представените договори отразяват твърде общо предмета им, който в общи линии се покрива с предмета на договорите, сключени от [фирма] със Столична Община и [фирма]. Според настоящия съдебен състав представените две фактури не отговарят на критериите за документална обосновааност, съгласно чл. 7 от Закона за счетоводството. Наименованието на извършените услуги е твърде общо, което предполага, че към фактурата следва да са приложени документи, удостоверяващи стопанската операция. В съставените първични документи не е посочено визираните услуги по кой договор са извършени, както и какъв е точно вида им. Същите не са специфицирани по количество и обем, т.е. не са спазени изискванията на чл. 114, ал. 1, т. 9 от ЗДДС. Не са представени документи за да се установи как е формирана цената на всяка една доставка и какви материали и труд са вложени. Предвид на обстоятелството, че доставчиците не е открит, не е могло да се направи проверка на коректността на воденото счетоводство. В договорите липсват съществени елементи, от които да се направят изводи за това каква е била истинската воля на страните. За доставчика не са ангажирани доказателства, че е разполагала със съответния технически и технологичен ресурс за осъществяването на посочените дейности, които са твърде специфични по характер и предполагат наемане на високо квалифицирани специалисти за събирането на съответните научни данни, анализа и обобщаването им.

По отношение на останалите четири фактури, предвид на непредставянето им, съдът намира, че не следва изобщо да обсъжда, дали следва по тях да се признае право на приспадане на данъчен кредит, защото според чл. 71, т. 1 от ЗДДС, първо и основно изискване за упражняването това право е задълженото лице да притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115, в който данъкът е посочен на отделен ред - по отношение на доставки на стоки или услуги, по които то е получател. При положение, че липсва фактура и не може да се установи, вида на доставката, за получателя дефинитивно няма да възникне право на приспадане на данъчен кредит.

Изложените мотиви са валидни и в известна степен по отношение на другите двама доставчици – [фирма] и [фирма]. Последното е издало една фактура, която по никакъв начин не отговаря на критериите за документална обосновааност, защото стопанската операция е посочена бланкетно, а договорът, по който се твърди, че е извършена услугата не е представен. Издадените от другия доставчик две фактури също не са документално обосновани. Услугите са описани общо, като липсват

документи, които да удостоверят извършването им. В тях не е посочено по кой договор са извършени, както и какъв е точно вида им. Същите не са специфицирани по количество и обем, т.е. не са спазени изискванията на чл. 114, ал. 1, т. 9 от ЗДДС. Не са посочени данни за вида на плащането - авансово, частично, междинно или окончателно. От представените документи не може да се установи как е формирана цената на всяка една доставка и какви материали и труд са вложени. Предвид на обстоятелството, че доставчиците не са открити, не е могло да се направи проверка на коректността на воденото счетоводство. За нито един от двамата доставчици не са ангажирани доказателства за това, че са разполагали със съответния технически и технологичен ресурс за осъществяването им.

Изложеното не може да мотивира съда да направи извод в подкрепа на изтъкнатите от оспорващия доводи. Този факт се основава изцяло от анализа на представените доказателства. По тези съображения е необходимо да се сподели извода на органа по приходите, че данъкът е начислен неправомерно, т.е. че не налице право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС.

Според действащия към момента на издаването на фактурите ЗДДС, наличието на доставка (данъчно събитие) е основополагаща предпоставка за възникване на правото на данъчен кредит. В закона действително няма легално определение на понятието "неправомерно начислен данък" по смисъла на чл. 70, ал. 5, но по аргумент от противното това ще е всяка една хипотеза, при която начисляването на данъка е станало в нарушение на императивни законови разпоредби. И доколкото наличието на реална доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 8 от ЗДДС е кумулативно условие за възникване на правото на данъчен кредит, то начисляването на данък при липса на реална доставка на стока или услуга е "неправомерно" по смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и е основание за непризнаване на право на данъчен кредит.

Нормите на ДОПК не съдържат правила за разпределение на доказателствената тежест в процеса на съдебно обжалване на ревизионни актове, поради което намират приложение общите принципи на разпределение на доказателствената тежест. Разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, намираща приложение в случая по силата на препращащата разпоредба на § 2 от ДР на ДОПК, определя, че административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него и изпълнението на законовите изисквания за издаването му. Тази разпоредба е своеобразно проявление в административното право на общия принцип за разпределяне на тежестта на доказване, формулиран в чл. 154, ал. 1 от ГПК, според който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за жалбоподателя - възникване на право на данъчен кредит по определена фактура. В тежест на задълженото лице е да докаже наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит,

респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС.

В разглеждания случай оспорващият не е ангажирал достатъчно доказателства, които да обосноват извода, че правото на признаване на данъчен кредит по процесните фактури е отказано неправомерно. Касае се за доставки със специфичен предмет, които са не само документално необосновани, но предполагат, че извършващият ги ще разполага със съответният научен, кадрови и технически персонал и опит за реализирането им. Независимо от представените договори, съдът не може да направи извод, че те са осъществени в действителност или най-малкото в обема в който се твърди и точно от лицето, посочено като изпълнител на услугата. Нито в хода на административното производство, нито при извършената от вещото лице проверка са ангажирани достатъчно категорични доказателства, за това, че фирмите-доставчици са притежавали необходимия потенциал да извършат процесните услуги. В подкрепа на направените изводи е и обстоятелството, че в хода на съдебното производство представител на нито една от процесните фирми-доставчици не е открит на адресите по седалище и управление и съгласно констатациите не вещото лице те към настоящия момент имат публични задължения в големи размери. Оспорващият имаше възможност да ангажира доказателства в тази насока.

В разглеждания случай не намира приложение най-новата практика на С., обективирана в решение от 21.06.2012 г. по свързани дела С-80/2011 г. и С-142/2011 г., в което съдът е тълкувал разпоредбата на чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО.

С посоченото решение С. дава отговори на два поставени въпроса. При първия е посочено, че член 167, член 168, буква а), член 178, буква а), член 220, точка 1 и член 226 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална практика, съгласно която данъчният орган отказва да признае на данъчнозадълженото лице право да приспадне от данъка върху добавената стойност, на който е лице платец, дължимия или платен данък за предоставените му услуги, поради това че издателят на фактурата за тези услуги или някой от неговите доставчици са извършили нарушения, без да доказва, въз основа на обективни данни, че въпросното данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от посочения издател на фактурата или от друг стопански субект нагоре по веригата на доставки, а при втория - член 167, член 168, буква а), член 178, буква а) и член 273 от Директива 2006/112 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална практика, съгласно която данъчният орган отказва да признае право на приспадане, поради това че данъчнозадълженото лице не се е уверило, че издателят на фактурата за стоките, във връзка с които се иска упражняване на това право, има качеството на данъчнозадължено лице, разполагал е със стоките, предмет на доставката, бил е в състояние да ги достави и е изпълнил задълженията си за деклариране и за внасяне на данъка върху добавената стойност, или поради това че въпросното данъчнозадължено лице не притежава други документи, освен фактурата, от които да е видно

съществуването на посочените обстоятелства, макар да са изпълнени предвидените в Директива 2006/112 процесуални и материалноправни условия за упражняването на правото на приспадане и данъчнозадълженото лице да не разполага с данни за евентуални нарушения или измама от страна на въпросния издател.

Внимателният прочит на решението налага извода, че фактическите обстоятелства, по разглеждания от унгарски съд спор, който е отправил преюдициалното запитване, не се покриват с тези, установени по настоящето дело. Основната разлика е в това, че доставчиците са били известни и същите са представили в хода на проведените ревизионни производства всички, поискани им от органите на приходната администрация документи. В мотивите на решението на С. никъде не се споменава как би следвало да се подходи, ако доставчикът не е открит или е изобщо неизвестен, което е станало пречка за проверка на счетоводството му. В точки 63 и 64 от съдебния акт е посочено, че според практиката на Съда държавите членки следва да проверят декларациите на данъчнозадължените лица, отчетите на същите и другите относими документи (вж. Решение от 17 юли 2008 г. по дело Комисия/Италия, C-132/06, точка 37 и Решение от 29 юли 2010 г. по дело Р. К., F., Juźwiak, Oriowski, C-188/09, точка 21), а тази цел Директива 2006/112, и по-конкретно член 242 от нея, задължава всяко данъчнозадължено лице да води достатъчно подробна отчетност, за да даде възможност за прилагането на ДДС и за неговия контрол от данъчните органи. За да улеснят изпълнението на тази задача, членове 245 и 249 от посочената директива предоставят на данъчните органи право на достъп до фактурите, които данъчнозадълженото лице е длъжно да съхранява съгласно член 244 от същата директива. Т.е. органите на приходната администрация не могат да откажат право на приспадане на данъчен кредит, на някое формално предвидено в националното законодателство основание, в случай, че те са получили достъп до счетоводствата на страните по доставката.

В разглеждания казус представители на всичките доставчици въобще не са открити. Без значение е, че някои от процесните фактури, [фирма] са отразени в подаваните по електронен път СД, защото чрез това обстоятелство не може да се установи, дали доставките са извършени в действителност или не и дали това е станало точно от посоченото лице.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, за това, че същият не може да търпи негативни последици, от обстоятелството, че не е установено, че доставчиците са разполагали с човешки, технологичен и технически ресурс за осъществяване на спорните доставки. В практиката си ВАС нееднократно е посочвал, че след като изпълнителят не е разполагал с работници, фактът, че са първични и съпътстващи документи не е достатъчен, за да се приеме, че описаните в тях услуги са извършени. Според настоящия съдебен състав от правна страна има значение, не дали доставките са извършени в действителност, а дали са извършени от конкретното лице, посочено в първичния счетоводен документ, съставен във връзка с осъществената стопанска операция, защото само в този случай ще е налице данъчно събитие – осъществяване на услуга по смисъла на чл. 8 от ЗДДС и съответно, за получателя ще възникне правото на приспадане на данъчен кредит.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения РА е издаден от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на делото на ответника разноси се дължат разноси. Такива са поискани своевременно и следва да бъдат определени по реда чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. 4 от ДОПК,
Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с адрес на управление: [населено място], [улица] срещу ревизионен акт № [ЕГН]/19.01.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърден с решение № 884/20.04.2012 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“, при ЦУ на НАП, [населено място].

ОСЪЖДА [фирма] с адрес на управление: [населено място], [улица] ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП – [населено място], на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сумата от 660,43 /шестстотин и шестдесет и 43 ст./ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.